

Grafit, a vakvezető kutya blogja 35. rész #grafitblog

Kedves Olvasóim!

Mit szóltok ti ehhez, hogy Bodza benne volt az újságban a héten? Ha láttátok volna, amikor hazatért, ahogyan tette-vette magát, hogy mekkora híresség, mondtam is neki, hogy mielőtt még kérné az ajtóhoz a vörös szőnyeget, azelőtt árulnám el neki, hogy én is voltam nagyon sokszor az újságban, televízióban is, tehát tőlem akár le is szállhatna ide közénk. Ebből is láthatjátok, hogy mennyire nehéz nekem egy ilyen társsal, plusz még a gazdám is! 🤔🤔🤔

A szemléletformáló programok kapcsán nagyon sokat szerepeltem én is itt-ott, fontosnak is tartom, hogy minél több ember megismerje azt, hogy mennyire okosak vagyunk mi, vakvezető kutyák, milyen sok mindenben tudjuk segíteni gazdijainkat.

Elmondjam nektek olvasóim, hogy mi volt a legmeghatóbb számomra ezeken a programokon? Több olyan eset is volt, hogy olyan csoporttal találkoztam, ahol egy-egy kisgyerek nagyon félt a kutyáktól, mert rossz élménye volt az ebekkel kapcsolatosan. 🤔 Volt, aki nagyon sírt, amikor meglátott, a közelemben sem akart jönni, mesélték, hogy ez azért van, mert egyszer az utcájukban megharapta egy a kapun kiszaladó eb. Így indult a foglalkozás, a végén meg ölelgetett, meg simogatott engem, s azt mondta, hogy karácsonyra az anyukájától egy olyan okos, szép kutyát szeretne kapni, mint amilyen a Grafit, azaz én. 🤔 El sem akarták hinni, hogy én ezt elértem nála, pedig ez nem kérdés, hogy mi vakvezető kutyák okosságunkkal, nyugodtságunkkal, kedvességünkkel, meleg tekintetünkkel mindenkit le tudunk venni a lábáról, akit meg nem, azzal meg nem foglalkozunk, de azért őszintén szólva ez nagyon ritka.

A gazdim mindig mesél arról a gyerekeknek a foglalkozások elején, hogy miért is van szüksége vakvezető kutyára, miben tudunk mi segíteni, mi az amit

szabad, mi az amit nem velünk kapcsolatban. Sajnos a tiltó listán van az etetésünk is, néha jól tudna esni egy-egy kapott falat, de ha nagyon őszinte akarok lenni azért ebben igazsága is van.

!!Erről már korábban írtam tudom, de vannak olyan ételek, italok, amik számunkra tilosak, de mi ezt nem tudjuk felmérni, ez az egy gyengeségünk van, hogy imádunk enni, s nem ismerjük fel, hogy az nekünk káros. Nem tudunk különbséget tenni, mert imádjuk a hasunkat. A fagyálló, ami édeskés azonnali halált okoz, ha bekerül a szervezetünkbe, a nyírfacukor ugyanúgy. A csirkének a csöves csontja nagyon komoly sérüléseket okozhat bennünk, a csoki, de a nyers sertés hús is méreg nekünk. Múltkor Bodzát fagyival akarták kínálni, hogy lehűtse magát, de nekünk azt sem szabad. Sokszor mondják a gazdinknak, hogy na de más kutyának nincs baja a csirke csonttól, hányszor kapott már, miért nem engedi, ő meg erre azt mondja, hogy mi annyira fontosak vagyunk neki, hogy soha nem kockáztatná be, hogy lehet, hogy kilencszer nem történik semmi, de a tizedik alkalommal már igen. Legyen tiltó listán, hisz sok számunkra nagyon finom falat van, amit meg vidáman, kockázat nélkül ehetünk. Elnézést tudom, hogy erről már egy korábbi részben esett szó, de azt gondolom, hogy ezt nem lehet elégszer hangsúlyozni.

A mi gazdink a beszélgetés után mindig megengedi, hogy simogassanak bennünket, amikor meg lekerül rólunk a munkaruha, akkor bohóckodunk kicsit, azaz forgunk, gurulunk, pacsizunk, stb. a gyerekeknek, amiket ők nagyon szeretnek. Ezeket régen mind én csináltam, ma már Bodza kisasszonyon van a sor, Ő jár ugye a gazdival ugye nap, mint nap az egész megyében minél több olyan oktatási intézménybe, nyári táborokba, ahol nyitottak erre. A Napos Oldal Alapítvány négy lábú kollégáiként ez a mi „munkakörünk” részét képezi, de hivatalosan mi ugye vakvezető kutyák vagyunk, tehát senki ne keverje össze a kutya terápiával, ez csak bónusz tőlünk a gyerekeknek, hogy minél inkább szeressenek, s elfogadjanak bennünket, s legkiváltképp, ne féljenek tőlünk.

Ezek a programok végül játékkal, meg látássérülteket segítő eszközök megismerésével, kipróbálásával zárulnak. [22] Pl: Leírhatják a nevüket Braille-írással, megmérettethetik magukat abban, hogy bekötött szemmel tudnak-e cipőt kötni, rajzolni, tollal írni, fehér bottal eljutni egyik pontból a másikba, vizet önteni, ruhát begombolni, vagy olyan dominóval játszani, amiknek a felülete eltérő tapintású, de vannak olyan játékok is a kisebbeknek, hogy méret alapján építsék fel a tornyot, rakják be a formákat a megfelelő helyre, stb.

Minden dicsekvés nélkül azért nem árulok el nagy titkot azzal ugye, ha azt mondom, hogy mi vakvezető kutyák vagyunk a sztárok, minket egy játék sem tud felülmúlni. El is köszönök most tőletek, mert el kell küldjem őket dolgozni.

Üdvözlettel:

Majaligeti Grafit

